Жінки об’єднують релігії на Близькому Сході

1969 року, під час нашого першого світового турне, ми з чоловіком прибули в Ізраїль. Того дня, коли ми приїхали, було надзвичайно спекотно. Ізраїль — маленька країна, що за розміром становить одну п’яту території Південної Кореї. Тож нам не знадобилося багато часу, щоб відвідати всі місця, згадані в Біблії. Під час подорожі ми розмірковували над тим, чому історія цієї країни, яка видалася нам такою мирною, завжди потерпала від суперечок, конфліктів та тероризму.

Близький Схід охоплює Святу землю, де 2000 років тому народився Ісус. Він також був домівкою видатних народів, чиї процвітаючі цивілізації спрямовували розвиток світової культури. Однак сьогодні Близький Схід затьмарює гіркота релігійних конфліктів, а терористичні напади забирають життя невинних людей.

Ввіривши нашу безпеку в Божі руки, Федерація жінок за мир у всьому світі поринула в серце Близького Сходу, щоб сприяти побудові миру шляхом примирення та любові. З кінця 1960-х років місіонери Руху об’єднання з Європи вирушили до країн Близького Сходу, включно з Туреччиною, Йорданією, Іраном та Ліваном. Декого заарештували, інших — депортували, але були й ті, хто зміг залишитися. Місіонери, які змогли потрапити до ісламських країн, де суворо заборонено вербувати їхніх громадян в інші віри, ризикували бути ув’язненими, побитими або зазнати ще гірших дій з боку влади. Незважаючи на це, наші члени церкви самовіддано навчали та служили місцевому населенню, і люди зрозуміли їх та поступово почали відкривати свої душі.

До середини 1980-х років місіонери запросили видатних мусульманських священнослужителів на наші конференції Асамблеї світових релігій та Ради світових релігій. На початку 1990-х років ці духовні лідери вже привозили своїх громадян із Близького Сходу та Північної Африки — іноді до сотні осіб, — аби ті взяли участь у сорокаденних семінарах із Божого Принципу в Нью-Йорку. Із 1992 року ісламські пари, яких не залишило байдужим вчення Принципу, вдячно приймали Благословення.

На цій основі в листопаді 1993 року я поїхала в Туреччину з виступом на тему «Істинні батьки та епоха завершеного заповіту». Дехто намагався відрадити мене виступати на Близькому Сході, мовляв, це надзвичайно небезпечно, і якщо я буду говорити про те, що не відповідає їхній концепції, аудиторія піде. Це нітрохи не налякало мене, бо багато разів я опинялася в значно гірших ситуаціях. Якщо хоч одна людина чекає на мене, то як Божий посередник і Єдинородна Божа Донька я маю піти на край світу, щоб зустрітися з нею і відкрити цій людині браму спасіння.

Під час мого виступу, як мене і попереджали, половина аудиторії в Стамбулі встала і вийшла, тому що я не згадала ні іслам, ні пророка Мухаммеда. Я зрозуміла, що дорога Близьким Сходом не буде гладкою. Наступну подію було заплановано провести в Єрусалимі. Моя сім’я та лідери руху знову висловили занепокоєння. Вони казали, що там епіцентр війни, і намагалися переконати мене дочекатися кращих часів.

Однак я таки поїхала до Єрусалима, та після прибуття стикнулася з іншим викликом. Опір єврейських лідерів призвів до того, що бронювання місця проведення події раптово скасували. Ми знайшли інший зал, але, як і в Стамбулі, багато людей вийшло під час мого виступу, бо я говорила про те, що не відповідало їхнім переконанням. Попри це, як і в Стамбулі, я без страху і зневіри закінчила свою промову. Я знала, що Бог страждав на Близькому Сході, а я відчула тільки присмак цього болю. Я знала, що навіть ті, хто пішов, отримали щось цінне, що згодом проросте в їхніх душах.

На порозі нового тисячоліття Американська конференція лідерів духовенства (ACLC — American Clergy Leadership Conference) вивела наше проповідництво миру на Близькому Сході на новий рівень, виступивши з ініціативою примирення юдеїв і християн. Опираючись на заклик християн обійняти єврейський народ, з’ясувалося, що перешкодою до цієї єдності є хрест. Тому християни закликали «закінчити епоху хреста», знявши хрести і зосередилися на воскресінні та перемозі Ісуса в любові. У травні 2003 року члени християнського духовенства зі США, Європи та Ізраїлю пройшли вулицями Єрусалима з хрестом. Вознісши молитву покаяння і прощення, вони поховали хрест на Полі Крові, яке, за переказами, Юда Іскаріотський купив за 30 срібняків, які отримав за зраду Ісуса. Одна єврейська жінка, яка була присутня на цій події, згодом розповіла, що відчула, немов розвіялися 4000 років смутку її народу.

2003 рік: Духовенство та учасники ACLC йдуть до Поля Крові, Єрусалим

Того ж року ми прийняли Єрусалимську декларацію про примирення трьох авраамічних конфесій та провели церемонію в головному парку Єрусалима. Єврейське, християнське, мусульманське та друзське духовенство увінчало Ісуса як царя Ізраїлю. Наше послання було очевидним: Ісус прийшов до людства як Цар царів, але його не прийняли і розп'яли, тому він не зміг створити реального Божого Царства, про наближення якого віщував. Мета церемонії коронації полягала в тому, щоб люди всіх авраамічних конфесій оголосили Ісуса істинним Царем, звільнивши в такий спосіб його, а також Бога, від смутку. Завдяки цьому дню та іншим таким дням ми створили середовище, в якому релігійні лідери з усього світу разом із євреями та палестинськими ізраїльтянами обіймалися зі слізьми на очах.

Діяльність заради побудови миру на Близькому Сході стала плодом багатьох робітників на Божій ниві, включно з нашими жінками-місіонерками і членами федерації жінок, зокрема з Японії, яких надихнули погляди Істинних Батьків. Залишивши свої сім'ї, десятиліттями, а, може, і довше, вони віддано працювали в пустелі, в країні піщаних бур та екстремальних природних явищ.

Минуло пів століття, відколи ми з чоловіком уперше побували на Близькому Сході. Я й досі яскраво пам'ятаю хвилювання, змішане із занепокоєнням, яке відчула, коли ступила свій перший крок у пустелі, а в обличчя подув теплий вітер. Під час подорожей трьома країнами Близького Сходу ми щиро молилися, щоб увесь регіон об'єднався душею та досягнув миру.

Пошуки миру я порівнюю з шуканням голки в копиці сіна. Лише завдяки втручанню нашого Небесного Батька — Бога — ми можемо досягнути успіху. Отже, з абсолютною вірою, любов'ю та покорою 1960 року ми з чоловіком вирішили ніколи не обертатися назад, доки не встановимо мир у всьому світі. Мене надзвичайно засмучує те, що досі тривають терористичні акти. Усім людям потрібно усвідомити вагому роль Єдинородної Дочки; те, що вона зараз перебуває з ними, представляючи ідеал жіночності, до якого прагнули всі релігії. Тоді розімкнеться замкнуте коло трагедій — як на Близькому Сході, так і у всьому світі.

Revision #2
Created 2022-10-16 19:58:37 UTC by andres
Updated 2022-11-03 15:55:38 UTC by andres